

PREMI LITERARI VILA DE GRÀCIA 2022
CATEGORIA RELATS BREUS DE TEMÀTICA FESTA MAJOR

IRREDUCTIBLES

Autora: Georgina Neira Agost

Quarts de sis de la matinada i aquí a baix encara hi ha enrenou. Fa hores que l'orquestra ha acabat el darrer bis. Els músics han guardat els seus instruments dins les fundes, els tècnics han recollit les taules de so dins del local, la comissió ha recollit el material del bar dins de la barra i poc a poc, la gent ha anat entrant dins de les seves cases.

Com cada nit, el senyor Josep ha acomplert la seva missió. La gentada ha marxat quan ha vist sortir del local a un senyor que ranqueja d'una cama intentant escombrar – literalment i figuradament- el carrer per tal d'anar-se'n a dormir tan aviat com pugui. Pobre Josep, n'estava tip de tot! S'ha esforçat de veres però en acabar la repassada del carrer encara quedava un grup de joves irreductibles. En Josep ha dit que no podia més i ha marxat penjant el davantal i l'escombria rere la porta del local de guarnit. Els joves de la comissió s'han quedat fent l'última cervesa darrera la barra esperant a que marxessin. La cervesa se'ls va acabar però els irreductibles volien continuar amb la festa tant sí com no. Al final els joves de la comissió també s'han cansat i han marxat tancant la barra i apagant els llums generals. Però dues hores més tard, els irreductibles aquí continuen, fent rondo sota la meva finestra esperant a que obri el metro per tornar a casa seva.

I no callen! Sort que la petita ja s'ha adormit. Quan hem pujat del sopar de veïns i ha començat el concert no podia agafar el son tranquil·la per culpa d'aquesta calor xafogosa que està fent. Tota la nit hem estat ballant-la i no al so de l'orquestra precisament. Primer moviment: suor i insomni. Obro finestra. Res, ni un bri d'aire i només soroll. Segon moviment: em llevo. Tanco finestra. Total....no corre aire i sento el concert més fort. Tercer moviment: la nena es desperta al cap de 15 minuts d'estar estirada al bressol. Em poso la nena en braços i intento cantar perquè s'adormi però ens donem calor l'una a l'altra i no descansem ni ella ni jo. Anem pel quart moviment: obro finestra. És insuportable aquesta calor! Al cinquè moviment miro el rellotge desesperada i ja aviso al Jaume: "Relleu. Desperta i intenta dormir la nena. Encara no he aconseguit dormir-la i porto 45 minuts volent anar al bany. No puc aguantar-me més". Sisè moviment: entro al llit. Volta a la dreta, volta a l'esquerra. Res, aquí no dorm ningú, a totes les habitacions arriba el so del baix de la banda i la nena no pot agafar el son, així que en Jaume torna a tancar la finestra. El nostre peculiar concert acaba amb setè moviment: Jo tampoc puc dormir. Em llevo. Tant per tant, estem els tres junts, desperts

i compartint ventilador. En aquesta situació hem estat fins que el concert ha acabat i el brogit del carrer ha amainat.

He tornat a obrir la finestra i per fi la nena ha caigut. Bé per ella. En Jaume també comptabilitza al bloc dels caiguts i dorm com pot, en calçotets i la samarreta de festa major sobre els llençols. Jo ja he arribat a aquell punt de la nit que tot i que morta de son, no puc dormir després de tantes interrupcions. Així que amb la nena per fi al seu bressol, surto al balcó per veure l'espectacle de com la calma torna a envair els carrers de Gràcia en aquell lapse de temps on acaba una jornada de festa i en comença una altra. Per ser sincers, la calma seria més calma si els irreductibles no continuessin sota el meu balcó. Em juro a mi mateixa que com em despertin la nena els llenço un cubell d'aigua i lleixiu de dalt a avall. Ja no estic per bromes, jo!

Aquesta nit em sento especialment intranquil·la. No sé si serà el concert, la calor, que no m'acostumo a passar les nits amb tantes interrupcions o no sé què pot ser. Ben pensat, potser sí que ho sé però no em vull tornar a posar mística o filosòfica. Podríem dir que aquesta nit, abans del concert i la coreo d'estar per casa he tingut una revelació, una epifania, un moment de lucidesa, digues-li com vulguis. Tan per tant, els efectes són els mateixos.

Tot ha començat quan com cada any, hem baixat al sopar de veïns al qual ens convida la comissió. Cadascú baixa un plat per sopar i un plat per compartir amb la resta de veïnat. Amb la meva parella no ens hem escalfat gaire el cap: truita i taula de formatges per compartir, realment no tenim temps per gaire cosa més. Ens hem dutxat ràpid, ens hem vestit, hem posat ben guapa a la petitona per fer fotos del seu primer sopar de veïns, hem baixat al carrer i per variar des que som pares, hem arribat tard. Sort que els nostres amics de la colla ja estaven allí i ens han guardat l'extrem de la taula per posar el cotxet. Hem estat xerrant amb tothom, compartint el vi d'en Joan de la bodega que per aquestes ocasions porta el millor vi de la botiga i hem rigut les bromes de la Carmeta que cada any enceta el torn de Karaoke de sobretaula interpretant la seva peculiar versió de "*La chica yé-yé*".

Sopàvem asseguts en la calçada, palplantats al bell mig del carrer sota un sostre de colors assaborint la victòria que suposa el fet que el carrer torni a ser per a nosaltres i no pels cotxes. La nena ha caigut dormida i en Sergi, la Laura i la Judith, els nostres amics de tota la vida, ens han fet costat i per no deixar-nos sols, han agafat també les seves cadires i ens han acompanyat a l'altra banda del carrer, allunyats dels altaveus i l'escenari per poder allargar aquesta nit de festa major evitant que la nena es despertí. Quan arribava la Jana i en Pep carregats amb una ronda de mojitos ben freds, des de megafonia han cridat a tota la colla per anar a cantar la cançó amb què ho donàvem tot a la pista quan sortíem de festa. Jo m'he quedat vigilant el cotxet i els he vist allunyar-se carrer avall fins pujar a l'escenari gravant-los amb el mòbil.

Mentre la meua parella i els meus amics destrossaven *"la revolució sexual"* de *La Casa Azul* ballant com a principis dels 2000 ha passat un grup d'almenys una dotzena d'adolescents, tots apinyats, perfumats i cridaners. El que anava al capdavant, cridant per sobre els altres ha dit: "marxem d'aquest carrer, que estan fent Karaoke i nosaltres busquem concert!". El grup ha secundat la proposta amb somriures i ha estat llavors quan un segon ha dit: "què collons estan cantant? Marxem que aquesta música no la coneix ningú!". Entre riures i crits han creuat el carrer i han marxat.

Però com no coneixen aquesta cançó? En quin país viuen que no coneixen *La Casa Azul*? Han marxat rient, esgotant els seus gots, però al meu cap ha arribat una imatge. Una imatge en aquest mateix carrer, en aquests mateixos dies, on sota un sostre de colors com el que tinc ara sobre meu i cridant per sentir-nos sobre la música de la festa, jo, era una d'ells. He viatjat a aquells dies on els que ara estaven sobre l'escenari i jo mateixa passejàvem les nits d'estiu de carrer en carrer, de plaça en plaça, buscant el guarnit que més ens agradava i la comissió on estigués programada la millor música. Com ells, ens vestíem amb la millor roba per gaudir del gran moment de l'estiu.

He recordat perfectament que en aquells dies, en Sergi venia de tocar la gralla darrera dels gegants i la Laura sempre corria Fraternitat amunt amb un trofeu que la proclamava com a guanyadora del concurs de dominó per parelles al qual es presentava cada any amb la seva àvia. Pobre Dolors, què felicitat era quan pujava a l'escenari a recollir el premi amb la seva neta! Quasi tan tradicional com el pregó o la traca era que el 15 d'agost a la nit aquest parell arribessin tard a la nostra cita a Revolució. Entrepà amb braves al Canigó i a gaudir de la primera nit de festa major! Érem escandalosos, rèiem per res i abans que arribéssim enlloc, ens precedia una pudor a barreja de colònies que fèiem quan ens uníem. Aquell ferum era l'encens del nostre ritus. Aquella barreja de colònia, hormones i desodorants era sinònim a viure un moment important per la colla, era la promesa de passar una nit especial, tan especial com la nostra trobada de festa major.

FELICITAT EN ESTAT PUR: estiu, amics, Festa Major i l'única preocupació de passar-s'ho bé. Tot amanit amb el gust a llibertat just estrenada que acompanyen aquelles primeres vegades. Aquelles primeres nits on surts sol, sense pares o germans grans. Aquella fam desmesurada de menjar-se la nit i sentir-se la persona més afortunada del món de poder viure en una vila on les nits d'estiu es balla sota sostres de llum, color i fantasia.

Jo havia estat "ells" i aquest "havia", aquest temps verbal passat em va fer entendre que ja no ho era. Segurament no ho era des de feia anys, però al veure'm asseguda amb un mojito a un extrem del carrer, vetllant el son de la meua petita i veient cantar als meus amics cançons que els joves no sabien ni que existien, em va deixar xopa una onada de realitat. Ja està? Ja hem arribat aquí? Ens hem fet grans? Ens estem convertint en la Carmeta amb la seva *"chica yé-yé"* i no ens hem ni adonat?

Els amics van tornar a la meua posició com si haguessin reviscut aquelles nits d'estiu de fa anys i em van trobar pensativa. Els de la comissió van acabar el Karaoke. Vam ajudar

a recollir taules i cadires i vam deixar el carrer buit perquè a les 23:45h comencés el concert de nit. Ens vam acomiadar i amb la meva parella vam pujar de nou a casa perquè la nena descansés millor.

Ara que torno a estar sola al balcó, de matinada, torno a reviure aquest moment. Aquell grup d'adolescents cridaners que no havia escoltat mai "*La Revolución Sexual*" em van fer despertar els records i em van plantar davant dels meus ulls una evidència. Per primera vegada a la meua vida he estat conscient que m'estic fent gran. No m'ofegaré en alcohol per això. Fora drames, encara em considero jove. No obstant, avui, al sopar de veïns he sentit per primera vegada el pas del temps, el tombar d'un full que significa el final d'una etapa i l'inici d'un altra. Sí, exactament és això. Estranya sensació. Potser he invocat records al compartir espai i escenari. La festa major m'ho ha posat fàcil. El mateix carrer on jo jugava a fet i a amagar, on em barallava amb la mare perquè em deixés quedar-me desperta la matinada del 14 al 15 d'agost per acabar el guarnit del carrer, el mateix carrer on corria les meves primeres nits de sortir, el mateix carrer on gronxo el cotxet de la meua filla esperant que no es desperti.

Miro el rellotge capbussada en un torrent de records i sensacions. Ja és aquella hora on no sé si servir-me una copa de vi o anar a fer-me un cafè. A la cuina, mentre espero que pugi el cafè de la cafetera i em preparo la tassa somric. Penso que la meua decisió, la meua tria, és una prova més de la teoria que he descobert aquesta nit: m'estic fent gran.

Assaborint el cafè he tornat a la cadira del balcó, he mirat al carrer i els irreductibles segueixen aquí. Estan sols al bell mig del carrer, tenen posada la música del mòbil i fantasiegen amb la vida universitària que començaran al setembre. Un noi explica a la seva amiga que a l'apartament ha conegut a la Sara i que han quedat en veure's de nou d'aquí a una setmana perquè vindrà a Barcelona a estudiar. Retrobar-me amb el record del jo de fa uns anys ha fet que aquests irreductibles ja no em molestin. Ben mirat, ara em provoquen tendresa. Que ballin i xerrin, que cremin la nit! Després arribaran les feines estables, els lloguers abusius, els caps odiosos, els impostos, les nits en vetlla intentant dormir a un bebè, les preocupacions per arribar a finals de mes... què poc dura aquesta felicitat absoluta! Que la gaudeixin tant com puguin!

De sobte, una noia del grup ha dit: "va, marxem que ja hauran obert el reixat de Fontana". De sobte m'he abocat al balcó i impulsivament els he cridat: "Bon dia i bona festa major!" La majoria m'han mirat com una boja però una noia del grup m'ha dit "igualment!" mentre em llançava un petó entre somriures. Han marxat per fi i s'han endut el soroll i els records de quan jo era ells, quan jo era també una irreductible que cremava les nits d'estiu envoltada de somnis i amics!

Amb el somriure penjat als llavis he entrat de nou al menjador. La porta de l'habitació estava entreoberta i he vist que en Jaume em mirava somrient amb la nena en braços mentre cantussejava la cançó de dormir. Segurament he estat jo mateixa la que l'he despertat acomiadant-me dels irreductibles del carrer. M'he assegut al sofà, els he mirat

com si els veiés junts per primera vegada, abraçats, mig adormits, amb el silenci del carrer i de la nostra llar tan sols trencat per la cançó que repetim com un mantra perquè vingui la son. Ha estat llavors quan he pensat que això, això tan senzill, bell i quotidià s'ha convertit en la FELICITAT EN ESTAT PUR del meu jo present. M'he apropat a la nena, li he besat el caparró, li he robat un petó al Jaume i li he xiuxiuejat a l'orella: "un altra dia que comença sense descansar la nit: seguim sent uns irreductibles!"

FMG2006